

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΦΙΝΟΣ

Φίνος ήταν ο ιπουόφραχος, ο Κατετάν - Μαστέλας, κι' δυναστής σ' δύο το χωριό, άλλα πιο φίνος άποδειχθηκε δεδημητρός δ...

Φίνος, παλήδης του χωριού λαθρεμπόρος και πρόστιο πάσης πράξεως υπόπτος και πάσης αύτης, νοθείας και ζωοκοπίας ...

— Θα τὸν πάσσο ! Έλεγε ο Κατετάν - Μαστέλας διαρκώς, φοβερούντας τὸν Φίνο, άλλα δεν τὸν ἔπανε ποτὲ !

— Κι' ἔγα δε τὸν...πάσσο ! Έλεγε δὲ Φίνος.

Καὶ τὸν ἔπασσο ! Στὸ μάγκανο !

— Ως νὰ πάση δημάς δὲ Κατετάν - Μαστέλας τὸν λαθρεμπόρο, ἔπανε τὸν χωρικούς, ποὺ κατεβαίνει αἱ δύστιχοι κάθε Σάββατο στὴ Χώρα ἀπὸ τὸ χωριά, γιὰ νὰ πολήσουν προύντα προύντα παραγωγῆς ή ν' ἄγοφά

— Μά αὐτός, βρέ σ' θανάση, είνε κατόψης λαθράρος !...

σουν δι τὸ χροῖ δὲν ἔχουν καὶ δι τὸ τοῦς ἀνάγκαιοι.

— Καλῶς τὸν τὸν θανάση ! τοὺς χαρεύοντας δὲ Κατετάν - Μαστέλας, περιμένοντας τοὺς στὴν εἰσόδῳ τῆς πόλεως. Τί χαμπάρια ; Πῶς πᾶντα γεννήματα ; Έχεις κανένα τογαράκι ;

— Ο χωριός εἶναι τὴν ταμπακιά του :

— Ορίστε, κατέτανε ...

— Ο ιπουόφραχος τὴν ἔπαρε, ἔπι ταγκοὶ τὸ «τετυγάρος» κι' ἔπειτα, κυτάζοντας καλύτερα, καμονόταν πάς ξαρνήστανε :

— Μηᾶ ! Τί εἶν' αὐτό ! Λαθριό κανόν έχεις, κινό θανάση ; Δὲν ξέρεις πός πλαγούεται ; Κατάσχεται ἡ ταμπακιά ...

— Ανάθεμα ἔχεινον ποὺ δὲν ἔχει τὸ γόμα νὰ πάρουν ποσοτά οἱ χωροφύλακες ἀπὸ τὸν λαθρό τὸν κατόν, ποὺ κατάσχουν ... Ταμπακιά γιὰ ταμπακιά πορούν δὲν ἔμεινε σ' ὅλη τὴν ἐπαρχία ! Ο Κατετάν - Μαστέλας τὶς μάζεψε βλές, γιὰ «τετυγάρια».

— Ανάθεμά σε, Καραμπασέλα !...

Καὶ τὸν μετονόμασαν σ' δύο τὸ Νομό : τὸν είταν «Ταμπακιέρα»... — Ο Κατετάν - Ταμπακιέρας, βρέ παιδιά ! Κρύψτε τὶ καπνοστοκούλες !...

— Στὰ καμένα τώρα καλοσώριζε τὸν χωρικούς στὴν εἰσόδῳ τῆς Χώρας, δι Μαστέλας.

— Καλῶς τὸν κινό θανάση ! Τί χαμπάρι, κινό θανάση ; Πῶς πάνε τὰ γεννήματα ... Έχεις κανένα τογαράκι ;...

— Δέν κατενάχο πιά, καπετάνε μου. Τόκον τ' αἱ αναθεματισμένο !...

* * *

Μά κα' δὲν ἔπαστε δὲ Κατετάν - Ταμπακιέρας βλές τὶς καπνοστοκούλες τὸν χωριόν, τὸν Φίνο δὲν τὸν ἔπανε, εἴπαμε, ποτέ !...

— Ποσ' θὰ μην πάν και τούτος, θὰ τὸν πάσσο ! ... «Εννοια του... Εγώ τὸν έρω τὶ καπνό φυγάμερ !» Έλεγε.

— Πῶς μὲ δέροι : ἀπαντούσε δὲ Φίνος, σὺν μάζαν τὰ ὄγια τοῦ δημοπράχον. «Εγώ τὴν ταμπακιά μου δὲν τὸν ἔπασσο ποτέ !...

* * *

Φίνος ήταν, εἴπαμε, δὲ Φίνος !...

Λαθράκι, κατόν και τογαράχατα, κοινούσσεις μὲ τὰ σουβύλα, ἀλογά εσερνεις κλοιμάκια και τὰ πέροναγε στον ἄλλον τὸν Νομού τὸ σύνορα, εξαταμαίτας και φυγόδους ὑπέβαλε τὸ φυγάδενε, και κάθε κακής στημής τὸ γέννια και τὴς κακής δῆρας τὸ ἀπάτηρα, τὸ ὑποστήριξε.

Κι' σταν δέν είχε εἰσόθεστε πρὸς διεκπεριώσαντας, καθὼν μὲ τὰ σουβύλα, ἀλογά δὲ Φίνος, πιγνούσσεις στὸ χωρὶς τὶς δῆρες του, παλύοντας φάρσες πότε εἰς βάρος κανήν και πότε εἰς βάρος δημάδων δολοκρίτων. Ή έδεις στοχήματα ποράξενα, που πάντοτε τὰ κέρδης σχεδόν, πάντοτε εἴκενον μὲ τὸν βιολίτην τὸν Καραμπούκαλο, που τὸ θηματικαί αἴκαδα και γελάει τὸ χωριό !...

Μια ήμέρα σ' έναν καρενέν, ἔπαστε δὲ Καραμπούκαλος, μερακούμένος. Θεέ μου, δοξαρές, αἱ Παναργία μου, γλύκες ! ... «Ολοι μαζεύονταν έσει, σὺν διψασμένοι, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. Και μάζευε δὲ καρετζής λεπτά.

— Διὸ μαστήζεις στὸ δέρτα, θναν καφὲ πολλά βαρύν - γλυκάν και μά γκαζέζασααα, γογγούα !...

— Καὶ δόστο τον κι' ξεράζεις ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ τὸ επάλων του, δὲ Καραμπούκαλος, καρδίες : Είχε μιαν δύρη, δάρηταν στὸν καρό μου, αστή τανε τὰ μάτια μου, τὰ μάτια και τὸ ρός μου.

— Ο Φίνος ήταν...φίνος !

— Ζη, άμαν κι' δις φέξη ! ... φωνάζαν οι θαμώνες.

— Βάρα το, χρυσέ μου Καραμπούκαλε ! ... Λάλα το, νὰ ξηστη ! ...

Καὶ τὸ λαλοῦσε δὲ Καραμπούκαλος, καμαροτός - καμαροτός, μὲ γλαρουμένη μάτια, σαν νὰ ταξιδεύεις, συνεπαρμένος ἀπὸ τὴς μουσικῆς τὰ μάγια, σὲ κόσμους μακρινούς, καβάλα στοιχούς γλυκούλες τὶς νότες τοῦ βιολού του...

— Λάλα το ! ...

Καὶ τὸ λαλοῦσε δὲ Καραμπούκαλος

«Ανάθεμα σε Σωμρη,

ποτὸν τὸν έγνωρισε,

και πρεσ τὸ πουλι μου

και μᾶς ξεχώρισε ! ...

Καὶ διέκοπτεν η δινατή φωνή

τοῦ καρετζῆ :

— Εξη μάστιχες στὸ δρυτὸν !

Διασκεδάζεις η επαρχία, εντυχημένη.

Χαρδς την ! ...

*** Θεέ μου ! τὶ δοξαρίες ήταν αὐτές !

Θύ ήταν αἴτιόν μαλσκαριού. Οι ίσων αἴτιών στοὺς δρόμους μακρινούς. «Εντομα λεπτά, μικρά, χορεύανε, μέσα σὶς χρονες τοῦ βιολού της φαντίνες. Οι μαγαζάτορες, μασκούμπιμενοι, χωρίς σακάκια και ξεστήσθοτο, καταβήνεται τὸ δρόμο και τα πεζοδρόμια, έμπρος ἀπὸ τη μαγαζά τους. Ένας μ' ένα γαϊδουράκι φορτωμένο μὲ ἄγγούρια, πέφωνος.

— Μαδ' ἀγγούρι ! ... Μαδ' ἀγγούρι ! ...

— Αξαρφα φάνηρε νὰ έρχεται, σιώνας, δὲ Φίνος, και λιγνωτας.

— Ενας καψε χωρίς καμάτα, μισό φλυτζάνι, μέτριον ! ... διάταξε.

— Απειεεεεεεεεε ! ...

Έπεινη την ὥρα δὲ Καραμπούκαλος ἀπόθεσε σ' ένα τραπέζι τὸ βιολί του και κατέβησε λιγύν την ξεκονφασθή.

— Μία μαστούδια, Μπούτακε ;

— Ελάχιστο.

— Κουράστηκες ;

— Εγώ ! ... Οχι ! ... Δὲν κουράζομαι ποτέ ! ...

— Ας τοι τοιτά. Πόση δρά μα πορεις νὰ παῖης τὸ βιολί, χωρίς νὰ κουράσθης ;

— Όμα έγω ; ... Όμες νὰ παῖης δὲν κουράζουμαι ! ...

— Έγω δέν βράι στοιχήμα, δρί θρες, σύτε μιση δρά δὲν μπορεῖς νὰ παῖης, χωρίς νὰ κουράσθῃς ! ...

— Δεκτόν ! ...

— Καλά. Εγώ θὰ χάνω ένα εκαποτάρικο και σὸν ἄν κάσης, θὰ γυνζής έτι μια δρομάδα στοὺς δρόμους τὸ προιν και θὰ παῖης τὸν έναν κάσην τὸν έναν καπούραστο :

— Αν κατεβήσης δι' τὸ χωριό,

στὸν Κόρδο, καμιά μέρα,

μην πάρεις ταμπακιέρα.

— Κάποινε μόν' δέρα ! —

— Γιατ' είνας σταυρωτής

— κάθε κουμπι και στέμπο-

θά σοδ τὸ πιή τὸ αίμα ! ...

— Σύμφωνοι. Και τὸ κατοστόρικο ;

— Θά σοδ τὸ κολήσιον έρω, με τὰ κέρια μου, στὸ μέτωπο, κι' άμα

κερδίσαι, πάρτο ! ... Μάργνως δὲ καρετζῆς.

— Καὶ πότε θές ? Απόνης ;

— Οχι' απόνη. Είσαι κουφασμέ-

θος. Αέριο....

***

— Ολο το χωριό, τὴν ἄλλη μέρα,

ηταν μαζεύμενο γιὰ τὰ στοιχήμα στὸν καρετζένε.

— Ο Καραμπούκαλος, καμαρο-

γελανέ, καμαρούδης και περγήρα-

νος ἀπό τὸ πάλκο. Ο Φίνος ἀνέβη-

κε στὸ πάλκο. Ο καρετζής σημειώ-

σε τὴν ὥρα. Ο Φίνος κόβισε τὸ

καρατούδιμα στὸ μέτωπο τοῦ βιο-

λιτζῆ. Ο Καραμπούκαλος ἄρχισε

νὰ παῖη :

— Εγώ τὴν δημοποδα

γλυκά κι' έμπιστεμένα,

μ' αστή ή φιρόδοτην

κορόδεινος μ' έμεινα ! ...

Περάσαντε πέντε λεπτά. Πέρασαν

ξένη. Μά τι εἶν' αιτό, θεέ μου ! ..

Πιάτι τὸν καίει έστι, τσουχτά, και

— Δέν καπνίζω πειά, καπετάνιε μου.

Τὸν Εκοφα τὸν έρμου ! ...

τά, τὸν Καραμπουκαλό, τὸ μέτωπό του ;...

—Η ἀν̄-ηγίλια δὲ εἶναι ... εἰτε.

Καὶ γύριστο λγάκι στὰ ἀριστερά. 'Αλλὰ ἡ πυρὰ τοῦ μετώπου δυο τῆς γανὸς καὶ δινόμωνε. 'Εγίνηκε φωιά, καμύν, ἀναψιμένα κάρδονα !... Δέκα λεπτά, δώδεκα λεπτά, δ βιοτής δεν βασισθεί πειά. Τὸ μέτωπό του ἔκαψε, πὼν κόπτειν νὰ δουρλαθῇ. Μᾶ δάγκωσε τὰ ὑπνα του, βαστήκτηκε, καὶ χριστούντος, δοξαρές ἀγριες τώρα, παλαβές, πραχιές καὶ ἀσύνθητητες. Κουνούπια τὸ κεφάλι του ἐδύ καὶ ἐκεῖ, νὰ πάρῃ λίγον ἀέρα, μᾶ τὸ κακό δυνάμωνε. Δίγο ἀκόμα καὶ ὑπέρεψε πάτο. Δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὸ βιόν. Πειάει τέλος τὸ δοδάρι σὲ μᾶ δάκρυ, σπρώνειται ἀπάνω σάν ἀγορισμένο καὶ σάν παλαβός. Ξεκούλει τὸ ἔκατοστάρικο ἀπὸ τὸ μέτωπο του καὶ τὸ φίνει στοῦ Φίνου τὸ τραπέζι.

—Πάρη τὰ λεπτά σου... 'Επικήθηκα !...

Μᾶ μὲν μὲν τὸ πόσιον θέτειν κάκινο, φωτιά, σάν πυρομένο, σὰν ἀναμένον φανάρι, κατακόκων !...

Τίκτοι τὸ σθένασθο ! Φίνος τὸ ἔκατοστάρικο τὸ εἶχε κολλήσει ἀπάνω σὲ ἔνα... ἔκδοριο, καὶ τὸ ἔκδοριο στοῦ Καραμπουκαλού τὸ κεφάλι !...

'Απὸ κίνη τὴν μέρα σ' ὅπεις τὶς ροῦχες τῆς Χώρας καὶ τῆς γειτνιᾶς τὰ τριστόπατα καὶ τὶς γωνίες, ἀσυγχώτανε δὲν ὄνυνος :

—Αν κατεβεῖς δὲν τὸ χωρίο,
στην Κόρδη καμια μέρα,
μήν πάρης ταμποκιέρα.
—Κάπιντζε μόν' δέρα.....

* * *

'Εφρόνιξεν δὲ ὑπομοίραρχος.

—Μωρὲ διὰ τὸν πάσιον δὲν τὸν σχίσω !...

—Ἐννοια σου, ὀπαντόνδε δ Φίνος, καὶ σὲ λίγο θὰ τὸν πιάσω ἔγω !...

Καὶ πρόσθετε :

—Στο μάγκανο !...

Καὶ τὸν ἔπαστε στὸ μάγκανο.

Ἐθύλει νὰ ποητε τὸ ὑπομοίραρχον μιστικά, διτὶ στὴν τάδε τὴ απηλὰ καὶ ἀκριβῶς στὴν τάδε τρύπα, δ Φίνος ἔκριθε δέρθοντα κατνό, λαθραί ! Κατνό πὼν νὰ γεμίστη δέκα χιλιάδες ταμπακιέρες καὶ νὰ μὴ χωράῃ !...

Πήγε νὰ τρελλαθῇ δὲ ὑπομοίραρχος ἀπὸ τὸ τιχάρα του. Καὶ γιὰ νὰ μείνῃ ἡ δόξα σ' αὐτὸν μονάχα, καὶ νὰ μήν πάρουν καὶ ἀλλοὶ εἰς χειραποτή ἀμοιβή, κάννην τὰ πάγια νὰ κατάσχῃ τὸ λαθρό, μονάχος. Οὔτε χωροφιλίας μαζί του, οὔτε ἐνομοτάρχες, οὔτε τίποτε...

Δὲν περισσεύει τίποτε ἀπὸ τὸν Κατετάν - Μασσέλα !...

* * *

Νὰ ἡ σπηλιά, νὰ τὰ σημάδια καὶ νὰ καὶ ἡ τρύπα, ὅπου κρίθεται ἡ δόξα, τὰ γαλόνια καὶ δὲ θηραρός ! Βάνει μέσα τὸ χέρι του δ Μασσέλας καὶ πασχατεύει. 'Ετριξε κάτι τὸ ξηρό, ἥπα τὸ ἄγνιστο λγάκι. Τὸ τράβηξε. Κατνός !...

—Θέε μου !... Μέγα λαθρεμπόριο κατνοῦ !...

Εἰδε τότε τὰ γαλόνια του ἀπάνω στὸ πηλικό του, νὰ αὐξάνουν, νὰ βράχουν παρεκλάδια, νὰ γίνονται γαλόνια λοχαγοῦ καὶ νὰ πλαταίνουν ἔπειτα καὶ νὰ χοντραίνουν σὲ γαλόνια ταγματάρχου καὶ ἔχει δὲ Θεός !... Εἰδε τὸ ἔκατοστάρικα τῆς μισθωδούσας του νὰ γίνονται χιλιάρια. Εἰδε τὸ προτοτύπου του τὶς δραχμές νὶ γίνονται πεντίλιρα καὶ εἰδε, καὶ τὶ δὲν εἰδε, μὲν τὴν ἀναψιμένη φαντασία του.

Καὶ μεθυσμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία καὶ ἀπὸ τὴν τιχάρα, ἔβου· τῆς πὸ βαθεῖα τὸ χέρι του μὲν δύναμι μεγάλη, γιὰ νὰ σύρῃ ἔχω δύοις τοὺς σάκηνς τῶν λαθραίων, πὼν βαθεῖα κριθεύτονταν !...

—Χά ! εἰτε λινοτοιχόνεος. Σὲ τσάκιωσα, Φίνε, ἐπιτέλους ! Δὲν τὴν γλύκωσες !...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ εἰτε δλόχηρο, καὶ εκράκει πάστηρε πὸ ἴδιος.

Τραβάει νὰ βγάλῃ τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν τρύπα, μᾶ κάτι τὸ κράταγε γερά, σφράτα !...

—Ἄρχιστε νὰ φανάζῃ :

—Βοήθεια, βρέ χωριανοὶ !...

'Ο Φίνος καὶ ἡ παρέα του, πὼν ἥσαν ἐκεὶ γύρω κριψιμένοι καὶ παρακολουθοῦσαν, ἔτρεξαν καὶ τὸν γλύτωσαν. Οἱ ἰδιοὶ είχαν στήσει τὸ δόκινο καὶ τὸ εἰλαν σκεπάστο μὲν λίγα φύλα τὸ δέρχοντα κατνό, πὼν πῆραν γιὰ τὴν μελίγρα ἀπὸ τὸν γεωπόνο... Οἱ ἰδιοὶ ἀφησαν νὰ διαδοθῇ πὼς κριθοῦν μεγάλη ποσότης ἀφροδόλγητον κατνοῦ ἐκεῖ, καὶ ἔπειτα κρύπτησαν γιὰ νὰ κάνουν χάζι.

'Απὸ τότε δὲ ἀστυνομικὸς δὲν καιτήθηκε γιὰ τίποτε καὶ οὔτε ξαναζήθησε σκανέα τοιχαγάκες ἀπὸ τοὺς χωρικούς, γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ τὶς καπνοσκούδες. Μόνο ἀπὸ τὸν Φίνο ζητάει τοιχαγάκα, τώρα πειά, καὶ σὰν τὸ στρίβει καὶ ξητάει καὶ τὴ ποτιά, τὸν λέει :

—Μωρὲ Φίνο, είσω... φίνος μασκαρᾶς !...

Καὶ δὲ Δημητρόδης δ Φίνος χαμογελάει καὶ ἀποκρίνεται :

—Είμαι !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑΙ

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ ΣΟΝΝΕΤΑ^(*)

ΤΗΣ ELISABETH BARRETT BROWNING

V. .

Τὰ δῶρα ποὺ μοῦ χάρισες είνε πολὺ μεγάλα,
Ατίπιτα, θασιλικά. 'Εγώ τι νὰ σοῦ δώσω;
Τ' ἀμέτηρα μαλάμπατα ἐπῆρες τῆς καρδιᾶς σου
Τὴν ἀγνή πορφύρα της καὶ τάβαλες ἐπιτρόπος μου.
Σ' ἐμένα, τὴν ἀνάξια, ἀν̄ θέλω νά τὰ δεχτῶ καὶ νά τὰ πάφω,
Κι' ἀν̄ θέλω νά μη τὰ δεχτῶ καὶ νά τὰ στρέψω πίσω,
Είμαι ψυχή κι' ἀχράστη, ύστερ[†] ἀπὸ τόσο
Μεγάλα δέρα, τίποτε ἔγω δέν σου σῦν χαρίζω;
—Οχι. Δὲν εἰμὶ ἀχράστη, ἀναίσθητη δὲν είμαι:
Είμαι φωτιχή, πολὺ φωτωχή! "Ενας θεός τὸ ξεύρει.
Απ' τὸ πολλὰ μου δάκρυα στὸ ρούχο τῆς ζωῆς μου
Ἐσθήσαν τὰ χρώματα, καὶ τώρα δέν του πρέπει
Νά γίνη μαξιλάρι σου, νά γέρνης τὸ κεφάλι:
Στρώσε το μόνο κατά γῆς, γιά νά πατάς ἐπάνω.

X

Καὶ δύμως είνε ὑμωρφή δλήθεια ἡ ἀγάπη
Κι' ἀξίζει ν' ἀγαπᾶται κανεῖς. Λάμπει ἡ φωτιά τὸ τιδίο
Κι' ἀν̄ καίτεται ναός θεοῦ κι' ἀν̄ καίτεται λινάρι.
Τὴν ίδια λάμψι μηρύζουσαν κι' δέρθρος καὶ τὰ χόρτα,
Είνε ἡ ἀγάπη με! Σὲ ἀγαπῶ... γιά πατέρω... γιά πατέρω...
Μεταφρώνωμαι, θεά με πετοῦν
Απ' τὸ δικό μου πρόσωπο καὶ πέφτουν στὸ δικό σου.
Ποτὲ δὲν είνε πρόστυχη κι' πιό μικρή ἀγάπη
Τοῦ πο μικρού καὶ ταπεινού, είνε δεχτή στὸν Πλάστη.
Κ' ἔκεινο πο μισθωδόνα, θεά με πετοῦν
Απ' τὸ δικό μου πρόσωπο καὶ πέφτουν στὸ δικό σου.
Καὶ θλέπω πόσο ὁ "Ερωτας τὴν Πλάσιν ὁμορφίαινε.

XXI

Λέγε μου, ξαναλέγε μου καὶ πάλι ξαναπέ μου
Πῶς μ' ἀνταπά. "Αν μοιάζουσε αὐτά τὰ δύο λογότια,
Αμα τὰς ἀδίκιστα, τοῦ κούκου τὸ τραγούδι,
Θυμήσου πῶς δὲν ἔρχεται, ἀνθοστεφανωμένη,
Σὲ κάμπους, δάσος καὶ θυνά, λειθάρια καὶ λαγκάδια,
Δέν ἔρχεται, ή δηνεῖ, χωρὶς τραγούδι κούκου.
Μέσο' στὸ σκοτάδι μιὰ φωνὴ ἀγγελική ἀκούω.
Δέν ξερχίζω καθαρά τι λέγει καὶ φωνάζω..
Πέξ μου το κι' άλλη μιὰ φορά πώς μ' ἀγαπᾶται, καλέ μου,
Αν εἰν' εἴν' δάστρο λαμπτερό, πολλὰ μαζύ δέν είνε;
Κι' δὲν εἰν' άνθος δύμορφο, ποιά, τὰ πολλὰ δέν θελει;
Πέξ μου λοιπὸν πῶς μ' ἀγαπᾶται καὶ πάλι ξαναπέ το,
Πέξ μου το κι' άλλη μιὰ φορά! Καὶ μή ξεχνᾶς, καλέ μου,
Νά μ' ἀγαπᾶταις καὶ ἀφωνος στάθη τῆς ψυχῆς που.

XLII

Πολλὰ λουλούδια μοιφέρες ποὺ τάκοθες, καλέ μου,
Απὸ τὸ περιθόλι σου, χειμῶνα - καλοκαΐρι.
Στὴν κάμπα μου πολλεπτες ν' ἀνθοῦν, νά λουλουδίζοιν,
Σὰν νά μη στερηθήκανε τὸ φῶς της, τὴν θροχούλα.
—Ετοι, γιά τὴν ἀγάπη μας, πάρε καὶ σύ, καλέ μου,
Αύτά τὰ τραγουδάκια μου, αὐτοὺς τοὺς λογισμούς μου.
Ἐδῶ κι' αὐτά φυτρώσανε κ' ἐγίνανται τραγούδια.
Απ' τὴν καρδιά μου τάκοθα χειμῶνα - καλοκαΐρι.
Φαρμακέρα δγυριόχορτα καὶ θεριεμένα ἀλήθεια.
—Αν μού σκεπάζουν τῆς καρδιᾶς τὸ ἔρημα λειθάδι
Καὶ θερισθή σὲ καρτερούδην, μά ἔχει τὸν κισσό της
Κι' δγυριότριαντάφιλα. Πάρε τα μή μαδήσουν
Κι' δρμήνεψε τὰ μάτια σου νά μην τὰ βαρεθῆνε.
Πέξ της ψυχῆς σου νά ρίζεις των πάκι μένουν στὴν δική μου.

Μετάφρ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

(*) Τὰ 43 σοννέτα, ποὺ δηποτελοῦν τὴν περίθημη σύλλογη τῆς μεγάλης 'Αγγλίδος ποιητρίας 'Ελισάβετ Μπέρετ Μπράουνγκ, δὲν έχουν καμίαν σχέση μὲν τὸν Πορτογαλέαν. Είναι η ιστορία τοῦ έρωτος τῆς ποιητρίας πρὸς τὸν μεγάλο 'Αγγέλο ποιητή Ρούθερ Μπράουνγκ, ποὺ έφύρωσε, δινθιστική, τὸν μέθερεψε στὴν καρδιά της κατὰ τὸ μακρῷ διάστημα τῆς ἀσθενείας της, όποτε τὴν ἐπεσκέπτετο δηποτεῖς καὶ τὴν κρατοῦσσα συντροφιά. Τὴν συλλογὴ της Μπράουνγκ έχαστος στὸν αγαπημένον την ἡμέρα τῶν γάμων των. Σχετικό μὲν τὸν έρωτα τῶν διστάντων ποιητῶν ήσαν καὶ τὸ έργο ποὺ ἐπαιτεῖ τελευταία ή κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, μὲ τὸν τίτλο 'Μίλι Μπρά.